

Kakšne otroke ima rada Marija.

V.

Vsaka mati želi svojim otrokom, da bi jih **pravila k dobremu kruhu**, da bi bili dobro preskrbljeni. Res, da so nekatere nečimrne matere pri tem še preveč skrbne, da bi njih otroci dobili najboljše službe, najčastnejša mesta, kakor je nekdanj prosila dobra mati Cebedejka za svoja sveta sinova Janeza in Jakoba, da bi eden sedel na desnici, drugi pa na levici Jezusovi v božjem kraljestvu. Modra mati pa ne gleda tolikanj na imenitnost, marveč le na to, da bi kdaj bili poštenj ljudje, da bi zvesto izpolnovali svoje dolžnosti, katerikoli stan jim naklonj Gospod Bog. Mislijo si: Če bo moj otrok tudi preprost delavec ali posel, da bo le pošten in priden, saj iz vsake hiše pelje pot v nebesa; izpod slamnate strehe morda še bolj naravnost kot iz imenitne palače.

Kako je vesela dobra mati, ko vidi, da so vsi njeni otroci povsod spoštovani, povsod v kreditu. Le mislite si tak-le slučaj: Priletna mati, ki je vrlo dobro vzgojila mnogoštevilno družino, obhaia svoj god, ali morda celo zlato poroko. Od raznih strani ji hitijo častitat hvaležni otroci: eden je mašnik, drugi zdravnik, tretji priden gospodar, četrti pošten hlapec, ki ga ljubi njegov gospodar kot svojega sina; ena hčerka je vrlo gospodinja, druga je usmiljena setra, tretja izvrstna dekla, ki jo radi njene pridnosti in poštenosti vsakdo čisla, kdor jo pozna. Do solz je ginjena dobra starka, ker vidi okrog sebe tako vrlo dobre in hvaležne otroke.

Obrnimo to na Marijo. Kajne, saj ste že videli ono krasno sliko Matere božje. Visoko v zraku je naslikana Marija, nebeška Kraljica; spodaj na zemlji pa kleče ter proti njej povzdigajo roke, oči in srce: škofje, mašniki, redovniki, gospodje, kmetje, delavci, gospe in preproste ženice, mladeniči in mladenke ter nedolžni otročiči. Da, to je še posebno

odlično znamenje vsakega dobrega Marijinega otroka, ako zvesto in natanko izpolnjuje dolžnosti svojega stanu. Bodite torej prepričani za zdaj in za prihodnjo dobo svojega življenja, da se boste Mariji res prav posebno prikupili in res zaslužili prečastno ime Marijini otroci, sinovi Marijini in hčerke Marijine, ako boste vselej zvesto izpolnjevali dolžnosti svojega stanu — iz ljubezni do Boga in do svoje dobre matere Marije.

To pa še posebno zato tako nujno poudarjam, ker se mi zdi, da je v sedanjem času čimdalje manj takih vrlih ljudi, ki bi jim v tej reči ne imela vest ničesar očitati. Mnogi veliko bolj skrbe, da bi dobili boljšo službo, nego za to, da bi izvrstno izpolnjevali dolžnosti one službe, za katero jih je Bog odločil. V Marijinih očeh pa ne odločuje to, kaj si, marveč kakšen si.

* * *

Francoski župnik **Janez Vianney**, ki je umrl leta 1859 v duhu svetosti, se je ves čas svojega življenja odlikoval v vestnem izpolnjevanju stanovskih dolžnosti; to pa posebno zato, ker je bil goreč častilec in ljubitelj Matere božje.

Sam je pravil tale dvojni dogodek iz otroških let: »Mater božjo sem že ljubil, preden sem jo prav poznal; ta ljubezen je moje najstarejše nagnjenje. Bil sem še majhen in imel sem lep molek; sestra mi je bila pa nevoščljiva in bi ga bila tudi rada imela. To mi je bilo jako neprijetno. Vprašal sem torej mater, kaj naj storim. Rekli so mi, naj ji dam svoj molek iz ljubezni do Boga. Storil sem; pa me je stalo veliko solz.« — Prvo darilo, ki ga je prejel od matere, je bil majhen lesen kip presv. Device. Imel ga je v veliki časti. Če ga je le pogledal, mu je vzkipelo veselje v srcu. Pripovedoval je o njem že v svojih starih letih: »O, kako sem vendar rad imel ta kip! Nočindan se nisem mogel ločiti od njega; in še spati bi ne bil mogel, ko bi ga ne bilo blizu moje posteljice«.

Pozneje je bil pastir. Pa tudi v pastirski dobi je imel vse zaupanje do Matere božje. Ganljivo ga je bilo gledati, kadar je gnal na pašo. Mirno je stopal za živino; v eni roki je držal pastirsko palico, v drugi pa podobico Matere božje. Na pašniku, kjer je največkrat pasel, je bila na hribčku stara vrba. K tej vrbi je hitel, kadar je prignal, in nanjo postavil svojo ljubljeno podobico Marijino. V ta namen je zložil orkog vrbe iz ruš lep oltarček Marijin. Potlej je ponižno pokleknil in častil presv. Devico ter še prosil tovariše, naj tudi tako delajo. Radi so se mu pridružili, in Janezek je bil ves vesel, ko so pobožno klečali okrog Marijine podobe. Molil jim je angelovo češčenje; potem je vstal in začel prav resnobno pridigovati otroško pridigo o Materi božji.

Kako je sklepal Marijino češčenje s stanovskim delovanjem, nam kaže tudi tale dogodek poznejših let. S starejšim bratom Francetom je moral v vinogradu zemljo okopavati. Ker je bil pa brat starejši in močnejši, ga ni mogel dohajati. To mu je bilo jako neljubo. — Drugi dan dobi Janezek od neke nune podobico Matere božje v dar. To podobico vzame s seboj v vinograd. Ko zdaj spet prične delo ob strani svojega urnega brata, položi nekoliko stopinj pred seboj Marijino podobico na tla in natihoma moli v srcu: ljuba Mati božja naj mu pomaga, da bo mogel toliko storiti kakor njegov brat. Ko pride kopaje do podobice, prestavi jo za nekoliko stopinj naprej. Pomagala je molitev in misel na ljubo mater nebeško. France je zvečer pripovedoval doma napol nevoľjen, da danes ni mogel prehiteti brata.

Da je imel kot mašnik take izredne uspehe v dušnem pastirstvu, mu je gotovo pomagala tudi Marijina pomoč, ki je imel toliko zaupanje do nje.

